

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön januarius 22^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' boszúállás. *(Folytatás.)*

„William! — kiálta Róza, amazzt erősen átkúcsolva — az igazságos Isten, ki az ártatlanság előtt soha se zárja-be füleit, téged legnagyobb szükségemben küldött.“

„Bocsáss-el Róza!“ félbe szakasztá őt William dühösségtől lán-golva — munkám még csak félig van bevégezve.“

De Róza még erősebben csatlá magát hozzá. „Ne menj-le, az Istenért! — esenge hozzá a' leányka — ott lent halál, és veszély vár reád.“

„Hogyan? ne menjek-le? — dühösködék William. — Lemegyek, ha husz pisztoly volna is mellemnek kiszégezve. Lemegyek, 's vissza nem jövök előbb, míg boszút nem állok.“

Ezzel kifejté magát Róza karjaiból, 's a' lépcsőken lefelé sietett. Alatt egészen setét volt. William hamar egy marok szalmát vön az öregnek ágyáról, 's azt a' parázsra veté, úgy hogy az legott lobbot vetett. Most kikutatá az egész pinczét, de bámulására egy lelket se talált benne; a' második osztaly is üres volt. „Tehát elillant?“ kérdé az utána sietett Róza.

„Ugy van, de miképp, meg nem foghatom.“

„Azt a' gonosz tudhatja, kinek szolgál.“

„Ki volt?“ kérdé William.

„Jöjj, jöjj! hagyjuk-el ezen borzasztó helyet! — kéré őt a' resz-kező leány — nem tanácsos itt tovább késnünk.“

„Felelj előbb kérdésemre!“ mond hevesen William.

„Mondom neked, nem jó, ha itt sokáig késünk. Vigy-el előbb haza, kedves William, ott minden kérdésidre fogok felelni.“

„Róza! ne üzd velem játékodat. Ki volt az, ki ellen segedelmet kiáltottál? Meg kell őt nevezned. — Hiszen te olly szentül fogadtad, hogy otthon maradsz; mi vehetett reá, hogy fogadásodat megszegd? Ki volt azon férjfi, kivel itt találkozál? Ne hagyj bizonytalanságban, Vagy talán el akarod rejteni boszúm elől? szólj, felelj az Istenért.“

Ezen kérdéseket William olly sebesen, 's olly egymás után in-tézé Rózához, hogy a' szegény megrémültleányka képtelen volt csak egyikre is felelni.

Ekkor Williamot a' szerelemfáltás szállá-meg; sebesen megfordult, 's elsietett. — Róza nyomába indult. Az uton William még néhányszor ostromlá Rózát; de ez elhatározottan mindig csak azt felelé, hogy hallgatnia kell.

„Tehát tartsd-meg titkodat magadnak“ kiálta William haragosan 's elhagyá Rózát.

Róza őt tartoztatni akará, hanem William sebesen elindult. A' szegény leány szomorúan ment atyjának házába, az ajtót bezára maga után, 's térdre esék, hogy magát ajtatos imádsággal megerősitse.

A' következett reggel Róza megtudá kisebbik öcsésétől, hogy ez a' mult éjjel az öreg Esztert eszre vevé, 's a' később megérkezett Williamnak azon kérdésére „hol volna Róza“ azt felelte legyen, hogy Róza az öreg Eszterrel ment-el. Róza megtiltá öcsésének, hogy a' történeteket valakinek kinyilatkoztassa, 's éppen a' reggelit akará atyjának elvinni, midőn az öreg Eszter belépett. Róza igen megdöbbsent a' csudálatos asszony megjelenésén.

„Atyádhoz akarsz menni?“ kérdé az öreg.

„Éppen a' reggelit akarám neki elvinni“ felele Róza.

„Most nem szabad elmenned; te cseveghetnél, 's akkor mindnyájan elvesztünk. Majd magam megyek-el.“ Még mi előtt Róza valamit felelhetett volna, az öreg már felkapta volt a' kosarat, 's vele elbiczegett.

Még az napon meglátogatta Róza beteg barátnéját Jennyt, kinek állapotja napról napra rosabb kezdé lenni. Ajkai halványak, arcza, és szemei beesettek valának. A' két barátné némán ölelé-meg egymást.

„Tudom, hogy meg kell halnom — kezdé egy kis szünet után Jenny — el vagyok reá készülve. Azért küldöttem éretted, hogy utójjára elbucsúzzam tőled, és — hogy neked — szívem legnagyobb-titkát — felfedezzem.“

Róza iparkodott őt vigasztalni, 's aztán kinyilatkoztatá, hogy készen volna barátnéját hallani. Lehajlott hozzá, 's Jenny valamit fülebe sugott.

Róza hangosan 's borzadással felsikoltott; Jenny pedig vissza dült ágyára, 's úgy látszott, hogy utósó leheletét adja-ki. Róza térdre esék, 's ahitattal imádá az Istent. Midőn felkelt, bánkodó tekintetet vete a' szerencsétlen Jennyre. Ez pedig esdekelve tekint vala barátnéjára.

„Istennek hála! te engem nem vetsz-meg! — monda Jenny — te nekem megbocsátsz; te csak még is szánsz engem.“

Róza őt mély megindulással karjaiba szorítá. „Jenny — ugy-mond — midőn édes anyád meghalt, mindketten együtt voltunk nála.

A' haldokló szívemre köté, hogy értted testvérileg, sőt anyailag gondoskodjam. Én megígérttem azt neki, és most midőn boldogtalan titkodat velem közlötted, eljött az idő, hogy ígéretemet teljesítem. — Ne kérdezz engem; az Isten fog nekem erőt adni téged ön magad és a' világ előtt megmenteni.“ Ezen szókkal még egyszer megölelé szenvedő barátneját, 's elsietett.

Késedelem nélkül kereszt apjához Alderman Lotge-hoz ment, kinek magát kinyilatkoztatni akará. Egy egész órát tölte nála, 's úgy látszott, hogy ezen beszélgetés után megnyugodott.

Williamnak Róza ellen csak hamar kiforrott haragja. Alig hagyta-el őt, legott meggyőződött róla, hogy a' jó Róza semmi esetre se cselekedhetett valami rosszat. Erősen eltökélve, hogy hirtelenkedését jóvá teendi, mindjárt reggel sietett Rózához; de minthogy ezt hon nem találta, tehát atyjának tömlöczébe ment, hogy ennek a' történeteket elmondja, 's tőle tanácsot kérjen. Az öregot igen nyugtalan indulatban találta, és pedig azon okból, hogy kedves leánya helyett az öreg Eszter hozá-el ételét; de midőn William a' mult éjjel történt dolgokat elbeszélé, akkor úgy tetszék a' jó öregnek, mintha szemeiről hályogot vennének-le. „Ugy van — monda — már most mindent átlátok. „Éppen 49 esztendeje van“ — ezt mondá ma nekem az öreg Eszter. Én nem ügyeltem reá, mit jelentene ezen mondás; de most minden tiszta előtttem. „Randal Brady — így szólt gunyhagon az öreg Eszter — a' 49 esztendőnek éppen most van vége. Én akkor megesküdtem, és fogadást tettem, 's most mind a' kettőt megtartom.“

„És mire esküdt-meg akkoriban?“ kérde William figyelemmel.

„Negyven kilencz esztendővel ez előtt, midőn én és Eszter még fiatalok voltunk, Eszter szerelmemre sovárgott. De én őt életmódjáért nem szenvedhettem. Nem sokára azután jó feleségemet tanultam ismerni, megkértem, és el is nyerém őt; 's midőn engem Eszter egybekelésem után előszer meglátott, akkor mellettem elmentében azon rettentő esküt mondá, hogy boszút fogna rajtam 's enyéimen állani, ha mindjárt hétszer hét esztendeig kellene is az alkalmatosságra várakoznia. Kevés idő mulva elhagyá városunkat, 's én őt, és esküjét elfeledtem. De most ön maga emlékeztetett reá. És ő meg is fogja azt tartani. Most mindnyájunkat meg akar rontani! Már egy pillantatig se kételkedem benne. Ő volt, ki Mórítz fiamat a magyánús síkátorba csalogatta; sőt most jó Rózámát is el akarja rontani! Hogy én itt vagyok, az is saját műve. Így tehát annál biztosabban döntheti veszedelembe enyéimet. Ó Isten oltalmazd gyermekeimet!“

„Atyám! — monda William innepiesen — adja reám áldását. Van bennem erő, és bátorság, hogy familiájáért, melly nekem olly drága, mindent merészeljek.“

Randal Brady megáldá jövődő vejét, 's kéré, Rózát hozná oda, hogy vele tanácskozhassék, mit kellene most leginkább cselekedni.“

William késedelem nélkül sietett Randal Brady lakására, 's Rózát a' házi kertben találá. Eleinte ugyan kevéssé zavarodtak voltak, mint összezendülés után szerelmeseknél lenni szokott: de csak hamar helyre állott a' béke.

„Róza — kezdé William szeliden — te nekem nehezen fogsz megengedhetni, és valóban meg sem érdemlem.“

„Nincs mit megbocsátanom. Hevességed engem semmi esetre se bántott-meg.“

„De még másért is kell bocsánatot kérnem; tudtod nélkül atyádnál voltam.“

Róza megrémült, 's félelmesen nézett maga körül, ha nem hallotta-e valaki szerelmesének vallomását.

„Azt nem kellett volna tenned William! Azonban megbocsátok.“ Ezen szavaknál újra oda nyújtá karját a' békülésre.

„Ah! kedves Rózám! én 's atyád felette aggódunk miattad; mindketten attól félünk, hogy téged nagy veszedelem fenyeget, 's hogy az öreg Eszter meg akar rontani.

„Se te, se apám ne gondojatok rólam roszt, ha még szinte darab ideig hallgatnék is. Szavaimnak mindegyikére figyelmeznék, sőt talán ezen pillanatban is hallgattatunk; ez pedig új veszélyt szül fejünkre.“

„Igy hát atyádra hagylak, hogy kikérdezzen. Hiszen csak elviszed ma ebédjét?“

„Az öreg Eszter már elvitte; nekem nem volt szabad“ viszonya a' rejtvényes leányzó.

„Hogyan? — kérdé haragra lobbanva William — te a' gonosz sárkányt még egyszer elküldötted atyádhoz?“ Erre elbeszélé mindent, mit Eszter felől hallott az öreg Randaltól.

„Az irgalmas ég oltalmazzon minket! — kiálta megrettenve Róza — ő gonosz egy asszony.“

„És még is atyádhoz küldötted őt?“

„Kénytelen voltam; ő neki rajtam, 's másokon is igen nagy hatalma van.“

„Igy tehát még csak egyet mondok; atyád beszélni akar veled.“

„Ez minden baj közül legnagyobb. Soha se lesz bátorságom a' munkát, melly előttem fekszik, véghez vinni, ha az engedetlenség terhe nyomná lélekismeretemet.“ Itt elhallgatott; — néhány percz múlva ismét kedveséhez fordult. „William! — monda — most szerelmednek legnagyobb bizonyosságát kérem; legott el kell menned atyámhoz, 's őt reá birni, hogy parancsolatját visszavegye. Ha ezt ki nem eszközölheted, mindnyájan elvesztünk.“

„Hogyan? — szóla William — te nem akarsz atyádhoz menni? félsz kérdéseitől? rettegsz szemei elejébe lépni?“

„Kérlek William! ne kinozz gyanúddal, hanem eredj atyámhoz.“

William ugyan még tett néhány ellenvetést, hanem végre Róza győzött, és így még is csak Williamnak kellett az öreghez elmenni, kit végre reá vett, hogy parancsolatját vissza huzzza, miről William sietett kedvesét tudósítani.

Jó formán este volt, midőn Duncan elhagyta kedvesét. Ő Rózán bizonyos nyugtalanságot vön észre, melly neki vissza tetszett leginkább azért is, mert Róza őt a' hazamenésre kisztette, mit tenni előbb soha se volt szokása.

Ő Rózának ugyan teljes megnyugvást, 's türeelmet fogadott, de haza érvén nem nyughatott; leginkább gyötrötte az, mit Róza mondott, t. i. hogy munkája semmi esetre sincs veszedelem nélkül. Visszaindult tehát, 's Róza lakása körül czirkált. Minthogy semmi különöst nem vett észre, tovább ment, 's mintegy véletlenül Eszter lakása körébe jutott. Itt azon gondolat szállá-meg, hogy az öreg Esztert vallomásra kizsátozza. Bement tehát hozzá. Eszter a' pislogó tűz előtt ült, 's éles hangon kérdé a' bejövőt: „Mit akar kegyed nálam?“

„Azt mindjárt megtudod. De igazságot kell szólnod mert —“

„S ha nem tenném azt, mi történik velem?“ csufolódék Eszter.

William zavarodva hallgatott. „Valld-meg — kiálta végre haragra lobbanván — mért csaltad ide tegnap este Rózamat, 's ki volt azon férjfi, kivel itt találkozott?“

„Azt maga találja-ki. De én még egyebet akarok mondani. Hallottam, hogy az öreg Randal kegyednek ma egy történetecskét beszélt.“ — William megborzadozott.

„Igen igen, egy igen vidor történetecskét. Akar még egyebet is hallani tőlem? Lássa kegyed jó léleknek látszik, én sajnálom; valóban nem szép az erkölcsös Rózától, hogy kegyedet orránál huzzza.“

„Megtudja kend azt bizonyítani?“

„Nemde tudni akarja kegyed, mért volt itt Róza a' mult éjjel.“

„Ugy van; csak tovább!“

„És ki mondta kegyednek, hogy én hoztam ide? Ha Róza nem jó vala önkénynt, bizony nem volt volna elég erőm ide kényszeríteni.“

„És mit keresett ő itt?“

„Bohós kérdés! Egy csinos fiatal legénynt, a' millyen kegyed; olyanhoz jött ő, 's bizony maga szántából jött.“

„Az hazugság, boszorkány!“ menydörge William.

„Holnap majd jobban hiszi kegyed. Az öreg ugy festé-le leányát kegyednek, mint szelid erkölcsös leányt; de én csak ezt mondom: „Lassú víz partot mos.“ Ez mind az apára, mind leányára illik. Jól

tudják ők mindketten, mit kell kimondaniok. Nemde sohasé szoltak kegyednek egy bizonyos férjfiról, kit Róza ördögi mesterséggel akart magáévá tenni. — No! ha megint meglátja kegyed az öreg Randalt, mondja-meg neki, hogy az eskü, melyet 49 évvel ez előtt letettem, végbe-ment. Róza azon bizonyos valakivel tegnap itt nálam találkozott, 's éppen most tart vele szabad akarathól egy kis összejövetelt, mellynél semmi tanú jelen nem leend.—Igy már most mindent tud.“

Ezen szókkal felkelt, 's a' lakban fel-alá tipegett. William, ki haragjából egy szót se szóllott, egy darabka papirost kapott-fel a' földről, melyet az öreg felkelvén elejtett. Irtózáttal olvasá: „Elvárom kegyedet ma esti 8 órára a' kis kertben. — R ó z a.“

Mintegy megmeredve állott itt William. „Ide a' papirost“ mekege az öreg. De Duncan azt össze morzsolá, 's az öregre egy dühös tekintetet vetve elrohant. Ut közben 9 órát hallott ütni. „Ó Istenem! — monda tompán magában — már későn van!“

Randal Brady háza megett egy kis ajtócska volt, melly a' kis kertbe vezetett. Duncan beakart menni; ekkor zörejt hall, 's magát a' bokrok közé rejti. Csak hamar megismeré Róza szavát, ki valamely férjfiával beszélt. Mindketten az utszára léptek, 's egészen közel megállottak William előtt.

„No tehát jó éjszakát kedves Rózám — monda az ismeretlen — látod, hogy mindent tehetsz velem.“

„Jó éjszakát — felele Róza — tudom, hogy minden esetre bizhatom kegyedben. De most Istennek ajánlom; én nem késhetem itt kün tovább.“

A' köpönyegébe burkolt idegen most el akart menni. De ekkor William, kit a' féltés dühe már nem tarthatott, felugrott, 's az idegent nyakon kapá; ez el akart szabadulni, 's birkozva mind a' ketten földre esének.

„Isten! légy oltalmul!“ kiálta Róza, 's Williamot erősen átka-rolván az idegennek kiáltá: „eressze-el köpönyegét, 's fusson.“ Az idegen ezt kétszer se mondatá magának, hanem nyil-sebesen repült-el, míg az alatt a' köpönyeg William kezeiben maradt. Ő felugrott, 's a' szökevény után iramodék. Róza minden erejét öszveszedé, hogy őt visszatartoztassa; de William erőszakkal kirántá magát karjai közül. Róza bánatosan tekintte utána, 's lassan és némán a' házba ballagott. *(Folytatás következik.)*

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

E s z t e r g o m.

Midőn a' mult 1834-ki ősszel Esztergomon keresztül utaznék, el nem mulaszthatám ritkaságainak megsejmlélését, melyekről már több ízben különbözöleg hallék szóllani. Mi illeté ezen város uj építményei-

ról közelebbi tudományomat, egyedül az vala, mit 1833-ik évi Regélónk három utó hónapi 65. és 66-ik számaiban olvashaték. De nem csekély volt bámulatom, midőn ott a' felvigyázóknak magyarázata, és a' tettelegessé szemlélés után T. L. ur közléseitől, főkép a' négy különös látni valóban — nem kevés különbözőkre akadék. Azért legott eltökélém magamban — nem valami guny-vágyból, sem kérkedő 's megvető indulatból — hanem azon lelkesítésnél fogva, hogy azon honfiaink — kik ugyan készek volnának az illy hazai ritkaságokat természetben látni, de alkalmok és hivataluk hátráltatják, és azért illyes tiszta obajtásait egyedül a' hiv leírások olvasásával elégitik-ki — ne kényteleníttessenek bal hírekkel megelégedni — a' tisztelt olvasó közönség elejébe terjesztteni észrevételeimet.

Ugyan is az ujan építendő basilica, mint első látni való, alatt, a' remek sirboltokhoz vezető lépcsők aljánál (nem előttük, mint T. L. ur jegyzé) nem szemlélheték én két colossal angyalt fehér márványból, hanem inkább két óriási nagyságú geniust, mellyek a' basilica külsejéhez hasonló szamárhegy kék lágy kőből vannak faragva, és gipszszel bevonva. Egyike a' halált képezvén, kezével az égő fáklyát oltja-el, másik kezével pedig mintegy inteni, vagy hívni látszik a' bent csendesen alvókat a' feltámadásra; kiket a' másik genius, (melly verett vas) kezében tartván egy mázsányi nehezékű ólom koszorút, a' dicsőséges feltámadás után jutalmazni látszik; — mi a' közlött felírásokkal is megegyez.

Ezekután az első osztályból nem márvány oszlopok között, hanem egy pompás kapun, vezettetém a' második osztályba, hol hasonlóan kék, puha, és gipszszel ékesített kő-szobrokon pihenő boltozat alá jövénk, mellyeknek első osztályán innen, a' kaputól jobbra 's balra, vannak a' falban ama megjegyzett régi emlékek; az akkori mesteri kéz dicséretére hiven megtakarított, és most, a' jövődőknek tanúságul lehet-ségig össze rakott ékes faragmányú sirkövek, mellyek nagyobb részint az egykor ezen várbán létezett szent István első mátyr prépostságának dűledékeiben találtattak. — Ezeknek egyike Zánthó Ambrus egykori prépost sirkövét ábrázolja ezen goth körül-írással:

„Hic Sepultus Est, Venerabilis, Et Egregius Dominus
Ambrosius De Zánthó, Dioecesis Vaciensis, Praepositus
Hujus Collegiatae Beati Stephani Proto-Martyris, Et
Canonicus Strigoniensis: Ecclesiarum, Qui Obiit Die
21-a Aprilis 1483.“

Második: ábrázolja Goston András szinte ottani prépost sirkövét, ezen igen olvasható latin felírással:

Andreas Goston Templi Antistes, Pietate in Deum,
ac Patriam. Liberalitate in Suos. Beneficentia in
Omnes Doctos, Probosque Clarus. Cunctis Dilectus
Obiit 22-a die Octobris 1499.

Harmadik: ama nevezetes borostyános költő Janus Pannonius testvérené, ki szinte itt prépost volt, sirköve, ezen töredékes felírással:

„Germanus Jani, qui Primus ad Istrum
Duxit Laurigeras ex Helicone Deas,
Sum situs Hoc Tumulo Petrus e Stirpe Garazde
Altera Pieridum Gloria Jure Fui.“

Negyedik: veres márványból szinte mint a' többi, ama híres Szécs Dienes esztergomi érsek sirköve, mellyen egy mesteri kéz-vájta férjfi alak püspöki öltözetben vagyon, ezen goth körülírással:

„Zech Tituli Sancti Cyriaci In Thermis
Presbyter Cardinalis, Primas, Apostolicae
Sedis Legatus Natus, Et De Latere. Prima
Die Februarii...“ az esztendő nem olvasható.

Ötödik: szinte veres márványból az előbbi férjfi alakban bajszosan képezi ama halhatatlan nevű Vitéz János esztergomi érsek sirkövét, ezen goth körülírással:

„Immortale Decus S---s, *) Et Omnis Gloria
Doctrinae, Religionis Honor, Joannes Jacet Hic
Patriae Pater Optimus Ille, Cui Caput Or-
nabat Strigoniensis Apex, Obiit Sexto Idus
Augusti Anno....“

Nem olvasható. — De vagyon másik is, ugyan Vitéz Jánosé tulajdon czimerével ezen goth körülírással:

„Reverendissimus Dominus Joannes de Zredna
Diocesis Zagradiensis, Archi Episcopus
Strigoniensis, Primas et Apostolicae
Sedis Legatus Natus. Excellens Doctrina,
Ingenio Praeclarus, Religione Pius,
Obiit Sexto Idus Augusti Anno 1472.
Cujus Animae misereatur Deus.“

Mi T. L. ur leírását illeti az érseki sirboltokról, mindent úgy találék; egyedül Ambrus Károly holt tetemeit még nem itt, hanem az ideigleni megyés templom alatt, hova az levitetetti, hallám lenni. (Végz. köt.)

K Ü L Ö N F É L E.

Drága hegedű. 6-dik Károly császárnak fő lovászmestere, Trautmansdorf gróf, bizonyos Stainer Jakabtól egy hegedűt vettkövetkező feltételek alatt. A' gróf mindjárt fizetett 35 louisd'ort, és ezen kívül szorosan leköttelezte magát mind addig, míg Stainer Jakab él, naponként neki jó ebédet adatni, — esztendőnként aranynyal ékesített finom egész öltözet ruhát és két nagy tonna sert küldeni, — hónaponként 20 forintot fizetni, — évenként 12 kosár gyümölcsöt 's ugyan ennyit Stainer öreg dajkájának is küldeni. A' nevezett Jakab 16 esztendőig élt ezen alku után. Felszámíttatott, hogy az ezen esztendők alatt történt fizetés és adózások a' hegedűnek egész árát 22.000 forintra emelték.

Az angol adózások nagysága következő összehasonlítások által tűnik leginkább szembe. A' Gin and Whisky (borovicska pálinka), melly a' John Bulls-t (a' pórt) ébreszti vidámságra, adóul a' kormányának annyi nyereséget vet, mennyit egész spanyol ország hoz-be. A' ser-ital taksaja, mellyel szomszját oltja, felül rugja bajor ország jóvedelmét; a' thee-től, mellyet felesége szörpöl, annyit fizet, mint 6 millió neapolyi lakos királyának; 's a' czukortól, mellyel azt édesíti, majd csaknem annyit, mennyit 12 millió Amerikai fizet átalján véve taksák fejében. A' bűdös dohánytól, melly velejét assza, annyit adózik, mennyit 4 millió Sardiniai fizet fejedelmének; a' szappanért, mellyel mosódik, annyival adózik, mennyi elégséges az egyházi státusok fejedelmének minden költségeire; azon szabadalomért (privilegium), hogy a' csap-sugar lakjába elegendőleg hathasson, a' hannoveri király pénztárát megtölthetné; 's végre ama taksák, mellyeket csupán szomszja enyhítése végett átalján véve fizet, a' mint ezt pálinka, rhum, whisky, ser, vagy bor-ital által eszközli, többre mennek, mint 50 millió Muszkának adózása, mellyet ezek atyáskodó uralom áldásáért fizetnek.

B e t ű r e j t v é n y.

Cs-vel a' vándornak nyug-hely, 's szolgálhat itallal;
D-vel a' hajdankor védőgyere volt a' csatákban;
'S most nálunk falukon viselik csak az éjjeli örök.
G-vel a' testőrök seregét bélyegzi előtűnk.

P. Szőkedencsről.

Előbbi rejtvény: búborék.

*) Vélekedés: „Sui generis.“